

Zahtjev za ukidanje komunističkih simbola, oznaka i proslava obljetnica u Republici Hrvatskoj

U ime Hrvatskog svjetskog kongresa, predsjednik Vinko Sabljo, uputio je Zahtjev za ukidanje komunističkih simbola, oznaka i proslava obljetnica u Republici Hrvatskoj Predsjedniku Republike Hrvatske, Hrvatskom saboru, Vladi Republike Hrvatske, Ministarstvu vanjskih i europskih poslova, Ministarstvu kulture i medija, Ministarstvu znanosti i obrazovanja, Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti, Hrvatskom institutu za povijest, Matici hrvatskoj, Hrvatskoj biskupskoj konferenciji i Biskupskoj konferenciji Bosne i Hercegovine slijedeće:

U skladu s Rezolucijom Europskog parlamenta “Važnost europskog sjećanja za budućnost Europe (2019/2819. – RSP)” od 19. rujna 2019.

TRAŽIMO da se u Republici Hrvatskoj zakonom zabrane simboli, znakovi i obilježavanja komunističkog totalitarnog režima jednako kao oni nacističkog, fašističkog i ustaškog.

OBRAZLOŽENJE

A) Sadašnje stanje

Osnovni hrvatski društveno-politički problem je iskrivljena i nedovoljno istražena hrvatska povijest, napose povijest II. svjetskog rata i poraća. Poluistine, laži i neutemeljena tumačenja prelijevaju se u politiku i javni život i neprestano izazivaju prijepore i sukobe koji zadiru dublje od razlika u mišljenjima i stavovima o uređenju hrvatskog društva i države. Dužnost i obveza svih građana Hrvatske, a napose Hrvatskog Sabora kao zakonodavnog tijela, je napraviti sve da se ta ružna i štetna pojava u

hrvatskom društvu smanji na minimum ili potpuno suzbije. To se može postići jedino tako da se stvori zakonodavni okvir koji bi donio dodatne ili poboljšao postojeće zakone na način da pravosuđe djeluje jedinstveno i sustavno te građanima Republike Hrvatske donese pravdu i pravednost, jednaki tretman i pravo na različita mišljenja koja se neće moći selektivno suzbijati zluporabom povijesti i politike.

B) Osnovni problemi

Osnovni problemi koji produbljuju rascjep u hrvatskom društvu su:

1. Iskrivljena je hrvatska povijest u javnosti, školama i znanosti. Iskrivljenja se nadalje koriste u politikanske svrhe.
2. Nejednak je pravosudni, politički i društveni tretman povijesti totalitarnih sustava koji dovodi do otvorene i konkretne diskriminacije „konzervativnih“ („desnih“) stavova u odnosu na „progresivne“ („lijeve“).
3. Selektivan je odnos hrvatske političke vlasti prema rezolucijama Vijeća Europe. Primjer je odlučno nametanje usvajanja Istanbulske konvencije, a ignoriranje Deklaracija Vijeća Europe i Sabora o totalitarnim sustavima.

C) Europske deklaracije o osudi komunizma

Potpuno je neshvatljivo da u Republici Hrvatskoj nisu jednako tretirani komunizam, fašizam, nacizam i ustaštvo nakon sljedećih rezolucija:

1. Rezolucija Skupštine Europskog parlamenta 1096 (1996.) o mjerama za razbijanje ostavštine bivših komunističkih totalitarnih sustava.
2. Rezolucija Vijeća Europe br. 1481 (2006.) o potrebi međunarodne osude zločina totalitarnih komunističkih režima izdana je 2006. u Strasbourgu od parlamentarne skupštine u Vijeću Europe i snažno osuđuje zločine komunizma.
3. Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945.-1990. koju je donio Hrvatski sabor je 30. lipnja 2006. godine (NN, 76/2006). U njoj je navedeno da su totalitarni komunistički režimi bili, bez iznimke, označeni masovnim povredama ljudskih prava.
4. Rezolucija Europskog parlamenta o „europskoj savjesti i totalitarizmu“ (Resolution on European Conscience and Totalitarianism), prihvaćena nakon zajedničkoga prijedloga o rezoluciji (Joint Motion for a Resolution) 2. travnja 2009.
5. Rezolucija **“Važnost europskog sjećanja za budućnost Europe (2019/2819(RSP))”** koju je Europski parlament usvojio 19. rujna 2019. Tom je rezolucijom Europski parlament osudio i izjednačio nacističke i komunističke zločine kao i zločine svih ostalih režima. U njoj se, između ostaloga, podsjeća da su *„nacistički i komunistički režimi provodili masovna ubojstva, genocid, deportacije i doveli do nezapamćenih gubitaka života i slobode u 20. stoljeću u dotad neviđenim razmjerima u ljudskoj povijesti“*, a također i poziva **„sve države članice EU-**

a da provedu jasno i principijelno preispitivanje zločina i djela agresije koje su počinili totalitarni komunistički i nacistički režim“.

Europski parlament u toj Rezoluciji izražava zabrinutost jer “u javnim prostorima nekih država članica (parkovima, trgovima, ulicama itd.) i dalje postoje spomenici kojima se veličaju totalitarni režimi“.

Izdvajamo poruku Rezolucije Vijeća Europe br. 1096. iz daleke 1996. godine: „upozoravaju se nove demokracije da, ako ne osude zločine totalitarnoga komunističkog poretka, ako ne obeštete žrtve kršenja ljudskih prava, ako ne uskrate privilegije koje su stekli „serviseri i profiteri“ totalitarnog poretka, ako stranke sljedbenice komunističkih organizacija ne osude zločine svojih prethodnika i ako se od njih ne distanciraju, **prijeti im opasnost od restauracije vrijednosnog sustava prethodnog poretka.**“

D) Dokumenti Vijeća za suočavanje s vladavinom nedemokratskih režima

Vlada Republike Hrvatske je, upravo u namjeri smanjenja javne netrpeljivosti, dana 2. ožujka 2017. donijela Odluku o osnivanju Vijeća za suočavanje s vladavinom nedemokratskih režima. Vijeće je 28. veljače 2018. donijelo Dokument dijaloga (<https://bit.ly/2XyUAK8>), koji se sastoji od dva dijela: „Temeljna polazišta i preporuke“ i „O posebnom normativnom uređenju simbola, znakovlja i drugih obilježja totalitarnih režima i pokreta“.

Vijeće je bilo sastavljeno od stručnjaka različitih profila i svjetonazora i ono je jednoglasno donijelo „Temeljna polazišta i preporuke“, ali se nije suglasilo oko dijela „O posebnom normativnom uređenju simbola, znakovlja i drugih obilježja totalitarnih režima i pokreta“; šest članova Vijeća na taj je dio dalo izdvojena mišljenja koja su postala službeni dio izvješća Vijeća.

Spor je nastao zbog nejednakog tretmana uporabe i isticanja obilježja, znamenja i simbola nedemokratskih režima. Sva fašistička, nacistička i ustaška obilježja, znamenja i simboli su zabranjeni (tj. preporučeno je donošenje zakona koji će ih zabranjivati), a komunistički su dozvoljeni. To je napravljeno usprkos postojanju:

1. Rezolucije Skupštine Europskog parlamenta 1096 (1996.) o mjerama za razbijanje ostavštine bivših **komunističkih** totalitarnih sustava;
2. Rezolucije Vijeća Europe br. 1481 (2006.) o potrebi međunarodne osude zločina totalitarnih **komunističkih** režima;
3. Rezolucije Europskog parlamenta o “europskoj savjesti i **totalitarizmu**“ (Resolution on European Conscience and Totalitarianism) od 2. travnja 2009. te
4. Deklaracije o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog **komunističkog** poretka u Hrvatskoj 1945.-1990. koju je donio Hrvatski sabor je 30. lipnja 2006. godine (NN, 76/2006). Kako je to bilo moguće?! Kako je Vijeće to objasnilo? Zašto hrvatska Vlada i Sabor na taj propust nisu reagirali?!

5. Dana 19. rujna 2019. Europski parlament usvojio je Rezoluciju "Važnost europskog sjećanja za budućnost Europe (2019/2819(RSP)". Tom je rezolucijom Europski parlament osudio i **IZRIČITO izjednačio** nacističke i komunističke zločine kao i zločine svih ostalih režima. U njoj se, između ostaloga, podsjeća da su "nacistički i komunistički režimi provodili masovna ubojstva, genocid, deportacije i doveli do nezapamćenih gubitaka života i slobode u 20. stoljeću u dotad neviđenim razmjerima u ljudskoj povijesti". Europski parlament je u toj Rezoluciji **IZRIČITO pozvao "sve države članice EU-a** da provedu jasno i principijelno preispitivanje zločina i djela agresije koje su počinili totalitarni komunistički režimi i nacistički režim".

Stoga ovdje, na osnovi navedenoga, **PONAVLJAMO NAŠE TRAŽENJE:**

da se u Republici Hrvatskoj zakonom zabrane simboli, znakovi i obilježavanja komunističkog totalitarnog režima jednako kao one nacističkog, fašističkog i ustaškog.

E) Komunizam i „antifašizam“ ne mogu se razdvojiti:

Današnji hrvatski „ljevičari“, a zapravo komunisti u nekoliko stranaka, pokušavaju razdvojiti „antifašizam“ od komunizma da bi se riješili komunističkog totalitarizma, zločina i terora, a zadržali poziciju („antifašista“) s koje mogu imati moć optuživanja za ustaštvo svega što im ne odgovara, i za obranu vlastitih postupaka i interesa koje drukčije ne mogu obraniti.

U kojoj se to vremenskoj točki, događaju ili ljudima može razdvojiti „antifašizam“ od komunizma? Čime se oni mogu razdvojiti? Što ih razlikuje?

To pitamo ovim primjerima:

1. Čime se od komunizma razdvaja pokolj stotina hrvatskih civila 27. srpnja 1941. u Srbu, koji se slavio kao „Dan ustanka u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini“ („antifašizam“), pa dalje do pokolja Dubrovčana u zimi 1944. i stotina tisuća Hrvata na Bleiburgu i Križnom putu u svibnju i dalje 1945.? Te je pokolje počinila Titova „antifašistička vojska“, komunistička vojska.
2. Nema razlike između „ustanika“ u Srbu i partizanskih jedinica koje su ubijale na Bleiburgu! Oni su pripadali istom pokretu i istoj ideologiji. (A ako su u Srbu klali četnici, onda to nije ni komunizam niti „antifašizam“. Uostalom, s četnicima su pokolju sudjelovali Titovi partizani koji su s vremenom u njegovoj vojsci zauzeli vrlo visoke položaje, npr., Đoko Jovanić, Gojko Polovina i Stojan Matić, koji je čak i partizanski narodni heroj).
3. Na koji se način mogu suočiti, a onda razdvojiti nezamislivo strašne slike iz Hude Jame od „antifašizma“ Titovih partizana? Ti partizani, koje je vodio Tito, nazivali su se „antifašistima“, a i danas se tako nazivaju njihovi potomci i sljedbenici, koji onda po toj svojoj logici slave partizane i Tita. Partizani su se jednako „borili protiv fašizma“ kao što su ubijali u Hudoj jami, na Macelju i Kočevskom Rogu i na još više od tisuće mjesta i jama u koje su bacali ljude kojima su ispalili metak u zatiljak, koje su umlatili maljevima, koje su zaklali ili koje su u te

jame bacali žive, a ranjene ili zdrave.

4. Između Titove vojske koja je „digla ustanak“ 1941. i Titove vojske koja je učinila sve te pokolje – **nema razlike!** To je ista vojska, istoga vođe i zapovjednika, iste ideologije, ciljeva, zapovjednoga lanca i jedinica za egzekuciju!
5. „Antifašizam“ nije bio cilj partizanskoga ustanka 1941. Komunistički/partizanski dokumenti nam otkrivaju cilj toga ustanka! Cilj je bio osvajanje vlasti u Jugoslaviji i uspostava komunističkoga poretka. Povijesni dokumenti otkrivaju strategiju Kominterne i Staljinovo naređenje, a time i partizanske (lažne antifašističke) ciljeve. Glavna rečenica iz toga naređenja glasi: „Otečestveni rat koji vodi sovjetski narod protiv razbojničkog napada sa strane Hitlera jeste divovska borba na život i smrt od čijeg rezultata ne zavisi samo sudbina Sovjetskog Saveza, već i sloboda vašeg naroda. Kucnuo je čas kada su komunisti dužni podići narodnu otvorenu borbu protiv okupatora. Organizirajte, ne gubeći niti jedne minute, partizanske odrede i raspirite u neprijateljskom zaleđu partizanski rat“. (Direktiva Kominterne svim partijskim forumima od 1. srpnja 1941.)

F) Komunizam i „antifašizam“ ne mogu se razdvojiti: „antifašisti“ su surađivali s fašistima

1. Od 23. kolovoza 1939. do 22. lipnja 1941. Komunistički Sovjetski Savez bio je saveznik nacističke Njemačke. Zajedno su napali Poljsku i zajedno je podijelili.
2. Staljin je čestitao Hitleru na osvajanju Pariza i podržao njemačko bombardiranje Londona. U to vrijeme Tito radi za Staljina kao član NKVD-a i ni njemu, ni Staljinu ni na kraj pameti nije „antifašizam“.
3. Tek 22. lipnja 1941, s njemačkim napadom na Sovjetski Savez, Staljin se promeće u „antifašista“. Tada se i Tito odjednom budi kao „antifašist“.
4. Značka na slici koja slijedi (odnosi se na slovenske komuniste), i njezin naslov dokazuju laž da su komunisti bili „antifašisti“ i potvrđuje istinu da su 22 mjeseca surađivali, toliko da su zajedno slavili 1. svibnja 1941! (<https://bit.ly/30AxcVc>).
5. Hrvatski (jugoslavenski) komunisti bili su ekspozitura, vojnici moskovske centrale u ilegali. Kao i ustaše u Janka Puzti i na Liparima, čekali su čas da oružanom borbom zauzmu vlast. Visoki i ugledni hrvatski komunistički dužnosnik Sibe Kvesić piše ovako: „Time se komunističkim partijama svih okupiranih zemalja, pružila jedinstvena prilika da dizanjem oružanih ustanaka, u rodoljubivoj borbi za oslobođenje svoje zemlje, zauzmu komandne položaje, steknu golem prestiž i – bez velikih unutarnjih trzavica – ostvare svoje revolucionarne ciljeve. (...) sazrijevalo je i naglo se širilo uvjerenje da nastupa epoha socijalističke revolucije.“ (<https://bit.ly/2XDRnzJ>).
6. Nezavisna država Hrvatska (NDH) proglašena je 10. travnja 1941., ali hrvatski se komunisti nisu protiv nje pobunili npr. 11. travnja, nego 22. lipnja – kad im je to izričito naređeno iz Moskve. Ustanak, dakle, nije bio otpor fašizmu, nego obrana Sovjetskoga Saveza i prilika za dalje nasilno širenje komunizma.
7. **Hrvatski se komunisti nisu borili za samostalnu i demokratsku Hrvatsku nego za komunističku Jugoslaviju.** U toj borbi njima su izravno zapovijedali Staljin i Kominterna. Bili

su dio totalitarnog sustava koji se za svjetsku prevlast borio s drugim totalitarnim sustavom, nacizmom. Nakon rata prigrabili su vlast u Jugoslaviji nedemokratskim izborima i svoju su vlast održavali zabranom političkih stranaka i terorom nad neistomišljenicima.

Od 22. lipnja 1941. do danas nazivaju se „antifašistima“, ali nemaju ni jedan argument da taj naziv odijele od komunizma. Na prvim slobodnim izborima (1990.) narod ih je maknuo s vlasti i odlučio o izlasku iz Jugoslavije, za demokraciju i slobodno tržište.

8. Pozivanje na „ostavštinu dr. Franje Tuđmana“ potpuno je neprimjereno jer u Tuđmanovo vrijeme, kad su određivani praznici samostalne Republike Hrvatske, još nisu postojale jasne rezolucije Europskoga parlamenta o osudi svih totalitarnih režima, Republika Hrvatska nije bila članica Europske Unije i političko stanje u Hrvatskoj u to ratno vrijeme bilo je previše delikatno da bi se proveo bilo koji oblik lustracije komunista i njihova učenja, simbola, oznaka i obljetnica.
9. Oni koji tvrde da se u slučaju ustanka od 22. lipnja 1941. radi o „antifašizmu“ i da „antifašistički otpor“ okupaciji Jugoslavije (u ovom slučaju u Hrvatskoj) treba obilježavati kao praznik, treba se prisjetiti da je, u istom smislu, 10. veljače 2016. u Hrvatskom Saboru govorio predsjednik Srpskoga nacionalnoga vijeća u Republici Hrvatskoj Milorad Pupovac i rekao, citiramo: „ako je u modernoj hrvatskoj povijesti išta od Srba Hrvatskoj dano u vrijednosnom i političkom smislu, dan je antifašizam. I moja dužnost je da pred Srbima i Hrvatima koji ga negiraju branim taj antifašizam“. Razlika je jedino u tome što je g. Pupovac zacijelo mislio na „ustanak“ u Srbu dana 27. srpnja 1941., koji se kao praznik slavio u Titovoj Jugoslaviji, jer 22. lipnja nisu „ustali“ Srbi nego Hrvati, a 27. srpnja nisu „ustali“ Hrvati nego Srbi, uglavnom četnici.
10. Samo komunisti su rabili, i danas rabe, izraz „antifašizam“. Savez država koje su se borile protiv nacističke Njemačke komunisti nazivaju „Antifašistička koalicija“, ali to nije naziv koji bi same sebi dale članice te koalicije, dakle je izmišljen, lažan!

Englezi, Amerikanci i svi drugi „Saveznici“ (Poljaci, Kanadani, Australci, Francuzi, Nizozemci...) ne rabe izraz „antifašizam“, ni za sebe ni za druge. Fašizam je nastao u Italiji, a Italija nema „dan slavljenja antifašizma“ ili „pobjede nad antifašizmom“. Samo komunistički režimi sebe nazivaju antifašistima i podmuklo pod taj izraz uvlače i sve druge, nekomunističke sustave grupacije i pojedince koji su se borili protiv država Trojnoga pakta. Ako se netko baš jako želi nazivati antifašistom, to može samo osoba koja nikada nije bila član Komunističke partije, ni bilo koje lijeve partije, niti koja takve partije podržava, te koja je partizanskom pokretu u Hrvatskoj pristupila dragovoljno.

G) Zaključak

Komunizam se ne može sakriti iza „antifašizma“, pa njegove simbole, znakove i obljetnice treba zabraniti jednako potpuno kao one nacističke, fašističke i ustaške. To od Republike Hrvatske jasno traži Europska Unija čiji je Hrvatska član, i hrvatski narod, u čije ime, nažalost, ne govore hrvatski političari, nego to mora činiti europska uljudba, mudrost, znanost, politička zrelost i pravednost.